

forleden Dag, at Hæren Mår for Mår, mere og mere vorede sammen med Føllet og mere og mere kunde betragtes som et Barn af Føllet, og jeg vilde altsaa faare deres Tølelse, der dele denne Tankegang, naar jeg vilde for stærkt tale mod disse forskjellige Bestemmelser, som her fremsættes. Jeg skal imidlertid fremsætte min Lovl om, hvor vidt de kunne betragtes for at være — subjektiv vil jeg gjerne tro, de ere det — just i Virkeligheden sigtende til Hærens Lørb. Mig forekommer det, at det egentlige Diemed med disse Forslag maa være, at den øverste Administration faar noget mere Naadighed til at vrage og vælge mellem Officererne i de forskjellige Grader, Kapitain, Oberst og General, end den tidligere har haft, saaledes altsaa, at, medens de før maatte finde sig i, at en eller anden klog og dygtig Mand, som man maaste særlig ønske at faae forfremmet, medens de Andre, der vare i Forfremmelsesraadet, ikke ønskede det, faldt for Aldersgrændsen, skulde det efter den nye Lov kunne ske at faae ham udstadt bragt ud over den tidligere Aldersgrændse, og mulig finde Anledning til i de 3 følgende Mår at lade ham rykke op i en høiere Grad. Disse Enkelte, hvem dette nu er Tilfældet med, det være sig nu enten, at det er dygtige Koll eller Foll, der have større Forbindelser end de Andre, maa dele Lovens tidt og ofte haarde Skjæbne med deres Kammerater. Nu veed jeg ikke, om det er hensigtsmæssigt — det er nemlig aabenbart Hovedtanken — i saa Henseende at give Administrationen større Spillerum, end den allerede har, førend vi i større Tillid til hinanden indbyrdes kunne faae ordnet større Sager end disse. Det nærer jeg for mit Vedkommende Lovl om. Det er jo aabenbart, at de yngre Krester i Hæren ville blive meget mismodig stemte, naar de, efter at de ere gaaede ind i denne meget lidet tillokkende Stilling — det indrømmer jeg — med de Aldersgrændser, der gjælde for Diebliffet, altsaa dog i Haab om, at demne bestaaende Forfremmelsesmaade skulde vedvare, pludselig se denne Forfremmelsesorden forrykket ved nye Bestemmelser. Jeg kan ikke negte, at det indrede mig, at den høitærede Krigsminister mod det ærede Medlem for Helsingør, der udtalte, at vi saa efter Forslaget vilde faae, som han jagde, Kapitainer, der først begyndte som saadanne med det 45de Mår, og Oberster med det 55de Mår, indvendte, at det vilde kun blive ganske Enkelte, som, naar Hensyn toges haade til deres Legemskraft, deres Bevægelighed og deres særdeles store Dygtighed, vilde kunne blive forfremmede. Jeg siger, er der altsaa kun Tale om, at vi skulle foretage denne Lovforandring for disse ganske Enkelte, som saaledes kunne komme frem i den Alder til en høiere Klasse, tror man saa egentlig ikke, at disse ganske Enkelte, der rage saa høit frem og tillige have de legemlige Bevingelser, vilde have fundet Plads for Forfremmelse længe, før de ere naaede

op til det 45de eller 55de Mår efter den sædvanlige Regel. Jeg tror jo, Jeg tror ikke, det behøves for disse ganske Enkelte at fornyke de hidtil kjendte Forhold. — Det, der bliver tilbage, for at tale kort derom, er den Omstændighed, at vi staa ved det Tidspunkt, da Lovens Bestemmelser ville ramme haardt flere enkelte Individuer, hvoriblandt det utvilsomt er flere dygtige Mænd, efter hvad man hører fra flere Sider — det staaar som Motiv for Loven — og som ogsaa efter min Mening, ere agtværdige Mænd, det bliver altsaa tilbage. Naar Ministeren siger, at det er for at bevare for Hæren disse Mænd, som have en vis Krigserfaring, er det utvilsomt rigtigt, men naar man ser, at disse Mænd ikke ere mere end 47 Mår, eftersom det er i Løbet af 5 Mår, at de naae Tallet, have de neppe været Under end Sekondlieutenant eller ganske unge Premierlieutenant i sidste Krig, og det er, altsaa ganske vist kun en vis Krigserfaring, de føre med sig. Naar vi nu i 12 Mår have haft Hærløven, og man ikke har haft Betænelighed ved, at afstedige, som man forleden meddelte, 133 Officerer, blandt hvilke en stor Mængde Stabsofficerer, som have haft en langt større Krigserfaring, fordi de under sidste Krig vare mere betroede Officerer, og ligeledes i forrige Krig end dem, som der her er Tale om, saa maa det ganske vist foranledige nogen Betænelighed, naar man nu stvax bliver faa om over Krigserfaringen, efter at man har kunnet taale, at Krigserfaringen saaledes var spunden ind i de foregaaende 12 Mår. Dette Hensyn til disse Personer tror jeg imidlertid ikke efter samtlige nu foreliggende Forhold kan være tilstrækkelig stærkt til at afsige fra det nu Bestaaende, uden vi faae en altsidig Overveelse af samtlige Forhold. Derimod, det har jeg antydet før ved en tidligere Leilighed, kunde jeg forstaa, at dette Hensyn kunde trykke en Krigsbestyrelse, saa haardt, at den kunde komme til os med et lignende Forslag, som blev antydet af det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen), og sigte til os: Det vil være en Svækkelse, en stærk Svækkelse, for Befalingsmandskabet i Hæren, hvis vi skyde disse Mænd fra os, og de fleste af dem, gaa aabenbart, hvis Udslag til Forfremmelse er hævet, bort ved 52 Mårs Alderen. Kunne vi da ikke selv ved ganske ekstraordinære Foranstaltninger, bortset fra Hærløven, uden at svække de tidligere Neglee, uden at svække Befalingsmandenes Haab om Forfremmelse og de Udgifter, de ere komne i, altsaa uden at fornærme Nogen, der bliver tilbage, bevare disse Mænd for Hæren, det vil sige saaledes som det ærede Medlem ogsaa antydede, kunne vi ikke give dem et Honorar ved Siden af deres Pension, eller hvorledes det nu skal udtrykkes, for at sikke os dem til militær Tjeneste til Styrke for Hæren? Det er en Betragtning, som det forekommer mig kunde taale Overveelse, og uden at komme dybere ind paa en Side af vort Revisionsarbejde, vil jeg dog